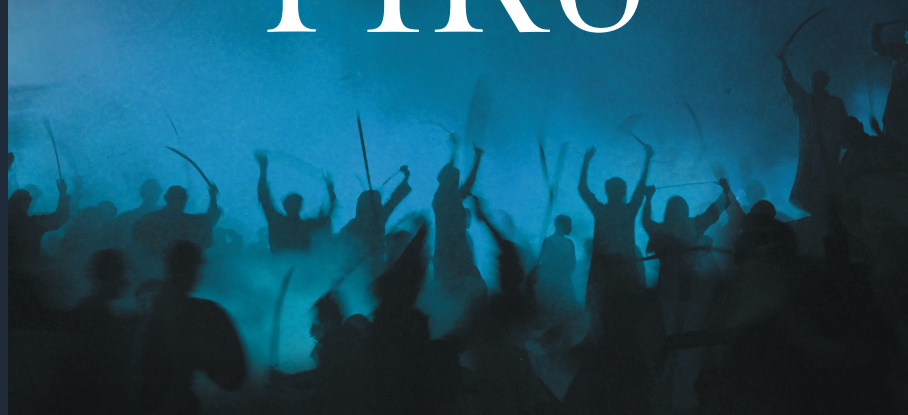

J.E. LESKINEN

LARTTI
JA
VANHAN
SUMERIN
PIRU

LARTTI JA VANHAN SUMERIN PIRU

© 2022 J. E Leskinen

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-5879-3

**LARTTI JA VANHAN SUMERIN
PIRU**

J. E. Leskinen

On korkeita vuoria, joihin ei kannata kiivetä

On pimeitä syvänteitä, joihin ei kannata sukeltaa

Ja on riimejä, joita ei kannata lausua.

Sillä ei voi tietää millaisen jumalan sieltä löytää.

Elävän vaiko kuolleen.

1 Lahkon uudet tuulet

On tavattoman lämmin, ukkosta enteilevä loppuke-sän iltapäivä pohjan perukoilla. Pääskysset tekevät syviä syöksyjä, hyönteisetkään eivät jaksa lentää korkealle uuvuttavassa ilmanalassa. Muusta yhteiskunnasta syr-jään vetäytynyt lahkolaisyhteisö huhkii kuitenkin pel-lollaan. Niittää ja kerää kokoon herransa armon viljaa. Taustalla näkyy lahkon ylläpitämä, iso ja vanha maatila, melkeimpä kartano, jonka lahkolaiset olivat nostaneet kukoistukseen kovalla työllään rappion ja unohduksen suosta. Yleisilmeeseen oman makunsa antaa talon ja na-vetan välissä kasvava iso petäjä.

Lähes kolmikymmenpäisen lahkon toimintaa on jo vuosia johtanut Joose Parrikka, joka itsekin rehkiä paita märkänä muiden mukana. Lahko irtaantui kahdeksan vuotta sitten virallisesta uskontunnustuksesta, ja sen filosofia on omitakeiseen raamatun tulkintaan ja hur-mossaarnaamiseen nojaavaa. Heidän alati esillä olevia teemojaan ovat maailmanlopun odottaminen ja nöyrän katumisen kautta tuleva pelastus. Ei siis mitään niin ih-meellistä 1800-luvun loppupuolen Suomessa.

Ja sattuupa samoihin maisemiin Urmas Saatikka, it-sensä saarnahommilla elättävä kiertolainen. Hänellä on puheen ja esiintymisen lahja, jota voisi karismaksikin kutsua. Oppinsa hän oli saanut seuraamalla tarkkaan useiden eri oppikuntien pappien ja maalikkosaarnaajien esiintymisiä ja hän on kerännyt repertuaariinsa niistä parhaat palat. Erittäin tärkeäksi tiedonlähteeksi on osoittautunut Amerikan serkku, jonka kanssa Saatikka

oli jo pitkään käynyt kirjeenvaihtoa. Amerikassa puhalsivat nyt spiritismin tuulet ja sitä oppia Saatikka haluaa Suomeenkin levittää, ja hyödyntää sen runsaita mahdollisuuksia. Luonnollisesti hän antaa ihmisten ymmärtää, että hän olisi itse valloissa oleskellut. Vähän unohtunut suomen kieli ja muutama sana englantia. Sillä pääsi noihin aikoihin jo pitkälle.

Saatikka kävelee leppoisaan tapaansa reppu olalla, vierttynyt lierihattu syvälle päähän painettuna. Välissä pysähtyen, ikään kuin kuulostelemaan vallitsevia viivahteita. Hän saapuu pellon laidalle ja istahtaa suuren, pellosta kammetun kiven päälle seuraamaan lahkolaisten työtä. Hän pistää piippunsa palamaan. Lahkolaiset huomaavat hänet ja työn tempo alkaa hidastua. Lahkojohtaja Parrikka käskää ryhmänsä jatkamaan työtään ja menee vieraan luo. Parrikka on vähän varuillaan, heidän tykönään käy harvoin ulkopuolisia. Välit lähimmän kylän, Kauttarantalan, ihmisten kanssa ovat viileähköt. Välttämättömät ostossa olevat tarvikkeensa he hankkivat kauempana sijaitsevasta Tahtilan kauppalasta, johon tekevät pari kertaa vuodessa suurempimittaisen kaupparetken.

He juttelevat hetken kiven päällä istuen. Parrikan pidättyväisyys tekee tilanteen nihkeäksi. Hän käskää kuitenkin vaimonsa, Psalmen, tarjota miehelle vettä ja palan leipää. Saatikka kiittelee auliisti. Hän siunaa leivän, murtaa sen kahtia ja maistaa toista palasta. ”Ompa niin hyvä leipää, niin rakkauden kans leivottu. Oorait! Minun tulee ihan mun mieleen Kalumeetin vaimojen tekemät leivät.”

”Mitä? Oletteko te käyneet Kalumeetissä? Siis Ameri-

kassa asti. Siunaa!” Parrikka nousee oikein seisomaan ja melkein ottaa hatunkin päästään. ”Paljonko sinne pitää matkaa tehdä?”

”Well, minä asun siellä 10 vuotta. Sinne pitää matkata ainakin 12 tuhatta mailia, jos ei enemmän. Suurella laivalla yli ison meren. Monta kuukausia. Kymmenen kuukausia sinne pitää matkata.” Saatikka kopistaa tyhjentyneestä piipustaan moskat ja alkaa puhdistamaan sitä heinänkorrellä tärkeän näköisenä. Parrikka lyö kätensä yhteen.”Siunaa! Suuri on herramme maa. Mitä kaikkea sillä matkalla näit? Psalme, tule sinäkin kuulemaan. Vieraamme tulee Kaluumeetin suunnalta! Tulkaa tänne kaikki. Keskeyttäkää työnne hetkeksi!”

”Well”, Saatikka jatkaa kuulijakunnan järjestäydyttyä ympärilleen. ”Amerika on ihmeellisyyksien maa. Ette voi kuvitella kun se niin kaunis on. Olen nähnyt meren hait ja valaskalat ja tasankojen bisonit ja papukaijat. Ja Amerikan ihmiset, niin pelkää herraa ja elää niin nuhteessa ja sovussa. Siellä neeger ja indianin Jesuksen tuntee ja kirkossa käy. Spiritual, se siis, mikä tämä on, hengellinen elämä ja tekstin ymmärrys on Amerikassa ihan omaa luokkaa. Preis Jesus. Voi kumpi te tietäsi mitä salasuuksia herra on heille viisaudessa paljastanut.” Saatikka hiljenee taas pitkäksi toviksi lypsäen tilannetta.

”Oho”, keksii Parrikka ensin vain sanoa. Kaikki odottavan hänen kysyvän jotain viisasta ja hän jatkaa: ”No minkäsorin tiedosta on kyse? Voisiko vieras ollenkaan valottaa...meinaan... Minkälaisia salaisuuksia? Mikä on on hengen syvin olemus?”

”Ystävät ja veljeni! On saatu merkki, siikret sains. Se kertoo odotuksen ajan olevan nyt viimein loppu. Jerusa-

lemin, pyhän kaupungin, jossa kanssa olen käynyt, kautta on annettu uusi tieto ja se on Amerikasa otettu vastaan. Se on tieto korkeammasta toimituksesta. Sakramentista, jonka avulla sinä voit vaikka kutsua luoksesi enkeli tai jonkin muutoin pyhä olento. Tämä pyhä sitten johdattaa pelastetut sinne autuuteen.” Saatikka nousee kiven päälle seisomaan ja kaataa siinä hötäkässä vesimukinsa. Hän ei ole sitä huomaavinaanakaan. ”Ja minä sanoa teille nyt, Pyhän hengen, houli koust, se syvin olemus on tietty kirkkaus!” Sitten Saatikka istuu takaisin kivellet muina miehinä ja katselee taivaan lintujen lentoa.

Parrikka, muusta laumasta puhumattakaan, on ällikällä lyöty. ”Siunaa! On herramme tahto että tulit keskuuteemme. Voitko näyttää meille, meidän nöyrälle laumallemme, noita salaisia toimituksia? Vaikka tämän illan hartaustilaisuudessa?”

”Tietty minä voin”, sanoo Saatikka sangen maireasti. ”Olen sillä töin. Minä vain saatan nuo pyhät sanat ja toimitus. Ja myös minä olen niin varma että herra on juuri tarkoituksella minut tänne, teidän keskelle tuonut. Mutta nyt minun pitää levätä. Minun matka on ollu raskas ja tuleva pyhä toimittaminen vaatii paljo voimia.”

”Tietysti, niin tietysti”, toteaa Parrikka. ”Psalme, tarjoa vieraallemme ruokaa ja juomaa, parasta mitä löytyy. Ja ohjaa hänet sitten talon parhaaseen kamariin lepäämään. Ja mikään ei saa häiritä hänen lepoaan. Käske lasten olemaan vaiti.”

”Kiitos, parahin isäntä. Kiitos on teille kaikille. Ilta-hartaudesta tulee ikimuistonen. Minä voin lupata sen teille.” Saatikka ja Psalme menevät taloon. Lahkolaiset jatkavat hikistä työtään, mutta aika meinaa mennä uu-

den tiedon arvailussa. Myös Parrikalla on vaikeuksia keskittyä. Hän kehottaa muita jatkamaan pulisematta ja vetäytyy huoneeseensa tekemään merkintöjä lokikirjaansa ja rukoilemaan.

Ilta saapuu, mutta se ei tuo helpotusta kuuman nihkeään säähän. Hartaustilaisuus alkaa tavalliseen tapaan kello kuusi talon pirtissä. Iso ruokapöytä on siirretty syrjään, seinustoilla olleet penkit on aseteltu riveiksi ja tuvan etuosaan on laitettu matala puhujanpönttö. Tuvan ikkunattomalla pitkällä seinällä on isokokoinen, Jeesusta ristillä esittävä puuveistos. Ylensä Parrikka toimii itseoi-keutettuna saarnaajana, mutta tällä kertaa hän tekee vain alustuksen ja antaa paikkansa puhujanpöntössä heidän kaukaa tulleele vieraalleen.

Saatikka nousee jo valmiiksi vähän hurmoksessa olevan yleisön eteen ja ottaa tilan haltuunsa. ”Kiitos ystävät ja valitut, kiitos! Herra on ylistetty niin taivaalla kuin maan päällä. Totisesti. Well gaaddääm yu boi. Niin. Olen vain herran nöyrä palvelija jonka Hän on valinnut pyhän tiedon astiaksi ja levittäjäksi. Köh.” Saatikka ottaa pienen huikan vettä äänen kirkastukseksi.

”Te kysytte multa uudesta tiedosta? Sen te nyt saatte. Totisesti! Ja me ei hukkaa aikaa! Minä kysyn teiltä, otatteko te vastaan sen uuden tiedon ja ymmärtämisen?” Vastaukseksi tulee myönteisten huutojen vyöry. ”Siunaus ja ylistys”, huudahtaa Saatikka.

Seurakunta seuraa henkeään pidätellen kun hän ottaa repustaan esille puisen laudan, johon on merkitty kaikki kirjaimet ja numerot. Hän ojentaa puhujapöntön pöytätasolla olleen raamatun Parrikalle ja asettaa laudan pöy-

dälle. Repusta löytyy myös punaiseksi maalattu kolmion muotoinen osoitin, jossa on peukalon mentävä, pyöreä reikä. Osoittimen hän asettaa laudalle. Innostuneet ihmiset eivät malta istua paikoillaan. Parrikka kehoittaa heitä rauhoittumaan.

Saatikka pyytää ovia lukittavaksi, pyhän tilan tulee olla suljettu ympäristön vaikutukselta ja myrkylliseltä eetteriltä. Sitten hän kääntää ihmisiä laittamaan käden käteen ja muodostamaan ketjun. Taas ketjun päinä olevat, Parrikka ja hänen vaimonsa, laittavat vapaan kätensä hänen olkapäillään. ”Ja nyt hiljaisuutta, plis.” Hän sulkee silmänsä ja laskee kätensä osoittimelle. Hänen kasvoilla käväisee tuskaisa ilme. ”Oi, tuonpuoleinen. Onko siellä nyt ketään? Oi pyhä henki. Houli spirit. Parantaja.” Osoitin alkaa heräillä. Lahkolaisten keskuudessa kohahattaa ja joku katkaisee ketjun hätäpäissään.

Parrikka toruu hätäilijää ja istunto aloitetaan uudestaan. Taas osoitin alkaa liikkua laudalla. Nyt lahkolaiset ovat rauhallisempia. ”Nyt hän tulee”, sanoo Saatikka ja saa kuin sähköiskun. Parrikka kysyy kuka henki on. Henki vastaa laudan kautta, Saatikan suulla ja muunnellulla äänellä: Olen yksi monista, eräs apostoleista. Rauhaa teille.” Lahkolaiset ovat syystäkin hämillään, heti ensi yrittämällä pääsivät sisäpiiriin. ”Olette avanneet pyhän ja salaisen oven”, henki jatkaa. ”Pääsette yhteyteen korkeamman kanssa jos teidät punnitaan sen arvoisiksi. Voitte nyt kysyä minulta asioita.”

”Kun tulee tuomionpäivä, pelastuuko meistä kaikki vai jääkö joku rannalle”, huutaa joku.

”Teidät pelastetaan jos osoitatte olevanne nöyrät ja kun aika on kypsä. Ja se on pian kypsä. Kohta kaikuu

täälläkin uusi laulu, soi torvi ja trumpetti ja seitsemäs sinetti murtuu. Kointähti paljastaa itsensä ja maan päälle laskeutuu pimeys.”

”Oi, tullaanko meidät noutamaan kultaisella ammeella eli arkilla”, huutaa toinen.

”Kyllä”, vastaa Saatikka helakalla äänellä. ”Kultainen amme on kuun pimeällä puolella, piilossa ihmiskatseilta. Se odottaa siellä noutamiskäskyä joka on kohta tuleva. Ja sen kirkkaus valaisee kaiken maan, ennen lopullista pimeyttä.”

Kysymysrumba jatkuu tämän tyyppisenä kymmenisen minuuttia. Sitten Saatikka sanoo: ”Huomaan että tunnnette pyhät tekstit. Te osaatte tehdä oikeita kysymyksiä. Näin teidät on testattu ja osoitatte olevanne kelvolliset! Pyhä henki haluaa materialisoitua tykönnne. Sallitteko sen?” Lahkolaiset ovat pakahtua jännityksestä ja vastavat riemuitten myöntävästi.

”Hyvä. Olette totisesti herranne kansaa. Kuulkaa siis tämä. Ööh, juu. Tarvitaan sian tai pukin suolenpätkä. Paras olisi jos löytyy molemmat. Kietokaa suolet yhteen ja laittakaan ne osaksi rinkiä.” Tämä käänne tulee hie-
man yllätyksenä lahkolaisille ja vähän aikaa on hiljaista. Hierarkiassa todella korkean olennon olisi voinut olettaa ilmentyvän jollain siistimmällä apuvälineellä kuin eläinten suolilla.

”Kuinka hyvä onni”, sanoo rouva Parrikka viimein. ”Molempia suolia pitäisi löytyä teuraskuopasta. Ne saatavat kyllä olla jo vähän pehmenneet...”

”No se ei mitään haittaa”, vastaa Saatikka. Hetken hän jo pelkäsi että juttu menee liian paksuksi. Hän ei vähään aikaan ollut muistanut muuttaa ääntäänkään. Ih-

misketju katkaistaan hetkeksi ja isäntä Parrikka lähettää pojan noutamaan suolet navetan takaa. Sitten ne laiteetaan ohjeen mukaisesti ketjuun, Psalme Parrikan ja sitä seuraavan henkilön väliin.

Saatikka sulkee silmänsä ja ottaa taas yhteyden rajan taa. Henki antaa hänelle mantran jota hän alkaa hokemaan tihenevällä tempolla. ”Ilmaannu henki väkevä, keskuuteemme räätälöidy.” Lahkolaiset yhtyvät mantaraan. Innostuneesta alusta huolimatta sen kummempaa ei kuitenkaan tapahdu. Suolivyvyhti ei muutu miksikään, haisevaa limaa vaan tiputtaa vastaluututulle lattialle. Lahkolaiset alkavat käydä levottomiksi. Heidät valtaa kollektiivinen pelko heidän kelpaamattomuudestaan.

”Voi, kumpi sieltä tulisi edes joku”, huudahtaa Psalme.

Saatikka myhäilee itsemielessään. Tilanne kutkuttaa hänen egoaan suuresti. Hänen keksimänsä juttu uppoaa näihin uskonsa sokaisemiin tollukoihin kuin häkä. Seuraavaksi hän aikoo kertoa että materialisoituminen ei onnistu, koska paikalla on joku kerettiläinen ja henki paljastaisi hänet kohta. Ehkäpä isäntä Parrikan paljastuminen harhauskoiseksi saatanan palvelijaksi avaisi Saatikalle oikotien lahkoon johtoon. Hän ottaa itkuisen ilmeen. ”Voi ystävät, minun on kauhean ikävä ja kauhu kun joudun todeta että...”

Osoitin irtoaa hänen kädestään ja lentää voimallisesti huoneen poikki takaseinään hajoten kappaleiksi. Saatikka tulee haltuun otetuksi ja hänen silmänsä pyörähtävät nurinpäin. Hänen asentonsa muuttuu epänormaalin takakenoiseksi. Hän vajoaa transsiin ja alkaa nyt hokemaan erilaista mantraa.

”Ezeru barra, ennug kur barra, Bethen tumu gi.” (Mui-

naisella Sumerin kielellä suunnilleen: Kirous poistuu, ulos tuonelan vankilasta, Bethenin vallan paluu.)

Laskeutuu hämärä. Salin seinustoille asetetut tulet eivät valaise enää kunnolla. Huoneessa käy tuulen henkäys, jonka mukana huoneen seinustoille ripisee hiekanjyviä ja savista pölyä. Istuntoon osallistujat eivät juuri huomaa tätä, vaan alkavat toistella outoa riimiä mukana. Suolipunos alkaa muuttua heidän silmien edessään veriseksi. Se kasvaa ja pullistuu. Energiansa ja rakennusaineensa se ottaa ketjun ihmisiltä. Sitä mukaa kun suolenmutka kasvaa ihmisten olo alkaa heiketä. Heillä on vaikeuksia pitää ketjua yllä, mutta Parrikka kannustaa heitä. ”Oi ystävät, jaksakaa. Meidän keskuuteen on tulossa pyhä!”

Kuluu muutama hetki. Lahkolaiset alkavat valittaa kipuja. Suolenpätkä on muuttunut napanuoraksi ja sen keskelle on muodostunut lihaisa sikiö. Se koostuu punaharmaasta, muodottomasta päästä, torsosta ja kahdesta vähän kehittyneestä kädestä. Sikiön massa kasvaa nopeasti. Sille muodostuu pienet jalan tyngät ja sukuelin. Karvoitusta tulee sinne tänne. Päähän ilmaantuu viiltoa muistuttava suu ja silmät nousevat pintaan kuin ilmakuplat vedestä. Kasvot muovautuvat, näkyvillä käy sian piirteitä, sitten pässin. Välillä se näyttää pullistelevalta sammakolta. Prosessista jää ylimääräistä kuonaa, joka ripisee lattialle. On havaittavissa sinistä, pistävän hajuista kaasua. Syntyvä ääni on suon vetelä, mehevän puistattava. Ihmiset alkavat kurjistua. He yrittävät katkaista ketjun, mutta se on tässä vaiheessa mahdotonta.

Yht’äkkiä salama iskee kauhean jyrinän kera. Sähkö täyttää ilman. Saatikkaa havahtuu transsistaan ja putoaa puhujanpöntöstä kopsauttaen pänsä lattiaan. Ketju kat-

keaa. Olio määkäisee sian ja ihmisen äänellä ja sen ihoon ilmestyy palorakkuloita. Olion kehitys on pahasti vaiheessa, mutta se imaisee kipeästi tarvitsemansa energian Parrikan vaimosta, joka näivettyy ja käpertyy sisäänpäin. Parrikka huutaa kauhusta kun olento avaa silmänsä ja katsoo suoraan häneen. Parrikka vajoaa muutamassa sekunnissa valtavan euforian valtaan. Hän tuntee suurta rakkautta olentoa kohtaan ja on valmis uhraamaan kaikkensa sen puolesta.

Lahkolaisten keskuudessa syntyy paniikki. He yrittävät paeta mutta pirtin ulko-ovi ei hievahdakaan. Parrikka rauhoittelee hymyillen kansaansa. ”Ystävät, ei ole mitään pelättävää. Tulkaa tänne. Älkää peljätkö! Itse vapahtaja on saapunut keskuuteemme. Hän antaa teille taivaan. Oi, tulkaa tekin tänne, täällä on niin ihana olla!”

Parrikka nostaa olion hartioilleen onnesta säihkyen. Se maiskuttelee puolivalmista suutaan. ”Olen Bethen, vanhempi kuin taivas ja maa”, se röhkäisee. ”Olen teidän valonne ja jumalanne. Tulkaa tyköni.” Olio saa otettua valtaansa usean lähellään olevan. He ovat tästä lähtien hänen lapsiaan. Orjia, jotka nääntyvät palvelukseensa.

Saatikka havahtuu lattialta tähän hetkeen. Hän katsoo hysteerisenä heiluvia lahkolaisia ja käsittämättömän näköistä uutta tulokasta. Kun se alkaa puhumaan Parrikan olkapäiltä, hän päättää häipyä ja livahtaa sekasorron turvin keittiöön. Ulos vievä ovi on lukossa ja hän seuraa hetken, kuin pakotettuna, pirtin kauheita tapahtumia.

Kauempana ovat ihmiset vetäytyvät salin perälle. Bethen-olento on vielä heikkona eikä saa otettua kaikkia valtaansa. ”Tuo on itse piru! Tappakaa se, tappakaa se Kristuksen tähden” huutaa joku naisista. He yrittävät

käydä kiinni olentoon ja syntyy käsirysy. Eräs mies saa kaadettua Parrikan nurin ja toinen saa haavoitettua Betheniä puukollaan. Hänet Parrikka kuristaa omakätisesti. Bethenin vallassa olevat tappelevat hurmiossa, vammoistaan välittämättä, ja pääsevät pian voitolle.

Saatikka pakenee pakokauhun antamilla voimilla. Hän murtaa pihalle vievän keittiön oven ja lentää kyljelleen porraskiveykselle. Ilmat lähtee keuhkoista ja olkapäähän sattuu, mutta se on tässä vaiheessa sivuseikka. Ulkona on hämärä ja hän lähtee haahuilemaan pihan poikki, suuntaan mistä muistelee tulleen. Sataa kaatamalla ja ukkonen on ihan päällä. Pihan laidalle hän pysähtyy ja kääntyy katsomaan taakseen. Talon toinen pää on tullessa. Samoin ison petäjän latva. Salama iskee taas. Vä-lähdyksessä Saatikka erottaa hahmoja keittiön ovella. Hän aloittaa silmittömän pakonsa synkkään metsään.

2 Pienikin valta turmelee

Siirtykäämme ajassa eteenpäin noin 110 vuotta. Äsken kuvaillut Parrikan talon kauheat tapahtumat ovat painuneet unholaan. Kauttarantalan kylä on kasvanut lähes kymmenentuhannen ihmisen elinvoimaiseksi kunnaksi. Jopa kaupungiksi muuttumisestakin oli ollut puhetta, mutta alkanut talouslama oli tappanut sen idyllin.

Kello kolmen maissa lauantaina, Rantaojan asuma-alueella, kaksitoistavuotias Lars-Anders, lempinimeltään Lartti, hyppää pyöränsä selkään ja lähtee ajelemaan kylille pyhävaatteissaan. Lartin äiti, Marcetta, juoksuttaa pojalle vähän taskurahaa matkaan. Lartin ottoisä, Arvi, tulee portaille tupakkaa poltellen ja tuhahtelee rahanlahjoitustoimitusta katsellessaan. Hänen syntymäpäiväkekerit olivat juuri alkaneet ja sisältä kuuluu jo juhlimisen riemua. Vastapäisen naapurin isäntä, herra Lärppiö, on tekemässä pihatöitä ja katselee vanhojen merkkien enteilevän estotonta iltaa. Hänen käy sääliksi usein heitteillä olevaa poikaa.

”Mitäs tänne vahtaat? On minun synttärit! Vituttaako kun sinua ei ole kutsuttu”, huutaa Arvi naapurilleen virnuillen ja palaa sisälle.

Larttia vastaan tulee pari myöhäistä juhlavierasta. ”Mitäs pojjan korrikkä”, sanoo mukava Jaakoppi-setä, joka oli kerran antanut Lartille kokonaisen vitosen karkkirahaa. Ja ylipukeutunut Karina-täti jonka suu käy koajan tyyliin: ”Larttiko se siinä, oletpa sinä kasvanut. Kuinkas vanha sinä olet nyt? Kymmenen? Niin ne vuodet vierii, kuule. Eihän uskoisi että minä olen yli kolmi-

Nuorimies Lartti on lukiossa. Hänellä on ihana tyttöystävä, kavereita ja mukavia harrastuksia. Kaikki ei kuitenkaan ole hyvin, pinnan alla kuohuu. Viime aikoina hän on alkanut näkemään painajaisia. Onko syynä vain teini-iän angsti vai onko taustalla jotain paljon kamalampaa? Noituutta, mielenvikaisuutta tai jopa muinaista ja alkukantaista pahuutta?

Parrikan talon, yli sata vuotta aiemmat, oudot tapahtumat ovat saaneet aikaan sattumusten sarjan joka uhkaa uinuvan Kauttarantalan kylän ja lopulta koko ihmiskunnan tulevaisuutta. Ja vain nuori Lartti lähipiireineen on lopullisen perikadon tiellä...

BoD

